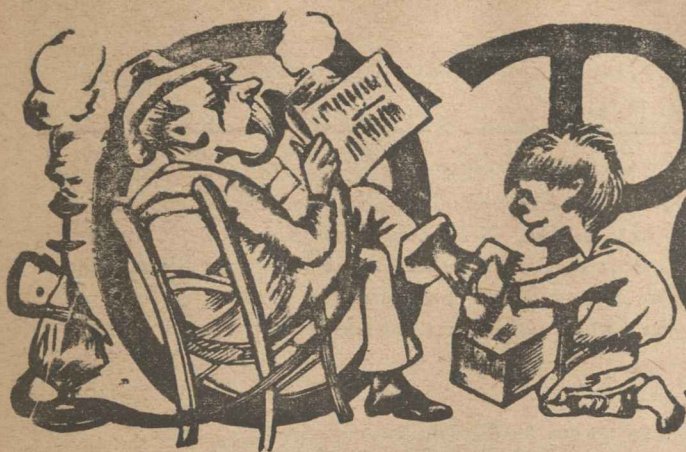

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοῇντα ἑπτά,
περισεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει,
συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναγὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καὶ στὸ Ἑξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ στὸ χέρι:
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Ἐπτὰ Φεβρουαρίου
καὶ χαλασμός Κυρίου.

Πενῆντα πέντε σὺν ἑκατό,
τοὺς μασκαράδες χειροκροτῶ.

Ἀποκρηάτικα τοῦ Φασουλῆ
μὲ τόση πίκρα καὶ μὲ χολή.

Λοιπὸν κι' ἐγὼ σὰν μασκαράς ἵστη μέση σας προβάλλω
κι' εἰς ὅλους σας κι' εἰς ὅλαις σας τὰ ἐξ ἀμάξης ψάλλω.

Ἐλάτε σεῖς τρικούβερτοι τοῦ κόσμου μασκαράδες,
ἔλατε σεῖς οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ νταυλοπαππάδες
Ἐλάτε σεῖς οἱ στρατηγοὶ κι' ἡ ἄλλαις ἡ μαζέτες
μὲ τὰ σπαθιά, μὲ τὰ φτερά καὶ τῆς χρυσαῖς σπαλέταις.
Ἐλάτε σεῖς, Πρωθυπουργοί, καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει...
ὁ Φασουλῆς σᾶς χαιρετᾷ, ὁ Φασουλῆς σᾶς θέλει.

Μὲ στέμματα καὶ μὲ χρυσὰ περνᾶτε ἀπ' ἐμπρὸς μου,
διαβόλου ξεθεώματα, σιχάματα τοῦ κόσμου.
Οἱ τίτλοι σας μοῦ κάθονται ἀπάνω στὸ στομάχι
κι' εἴθε βαρεῖα φορτώματα εἰς ὅλων μας τὴ ράχη
κι' ἐμεῖς σᾶς ὑποφέρομε χωρὶς νὰ λέμε λόγο,
κι' ἐγὼ γιὰ τὸ χατῆρι σας βρῖσιαις καὶ ξύλο τρώγω.

Ἀνάθεμα τὸν Διάβολο, ποῦ βάλθηκε νὰ φέρῃ
καὶ τοῖς καὶ τόσα βάσανα στὸ ἓνα κι' ἄλλο φύλον...
ἀνάθεμά τον τὸν Ἀδὰμ κι' ἐκεῖνο του τὸ ταῖρι,
ὅπου ἐγεύθησαν κι' οἱ δὴ τῆς γνώσεως τὸ ξύλον.
Καὶ ἀπὸ τότε γίνθηκαν μαλλιά κουδάρια ὅλοι,
κι' ἐβγήκανε καὶ οἱ Ρωμηοὶ νὰ θέλουνε τὴ Πόλι.

Ἀνάθεμα εἰς τὸν Ἀδὰμ καὶ εἰς τὴν πρώτη γέννα,
ἀνάθεμα ἵππον ἔρωτα ποῦ γέννησε κι' ἐμένα,
γιὰ νὰ κυλιέμαι μὲς ἱπποπότης τοῦ Σωτῆρος,
καὶ κάποτε νὰ γίνωμαι ἱππότης τοῦ Σωτῆρος,
νὰ σέρνωμαι σὰν σκέλεθρο μὲ κόκκαλα γεμάτα
καὶ ὅ,τι ἀπὸ πάνω μ' ἔχει νὰ βγαίνει ἀπὸ κάτω.

Ἀνάθεμα εἰς τὸν Ἀδὰμ καὶ εἰς τὴν πρώτη γέννα,
ἀνάθεμα ἵππον ἔρωτα ποῦ γέννησε κι' ἐμένα
γιὰ νὰ κυττάζω ὅσα ἱπποπότης τοῦ Σωτῆρος,
καὶ νὰ ζητῶ ἐξήγησι γιὰ τοῦτο μου τὸ σῶμα,
κι' ἐνῷ κανεὶς ἀπόκρισι γιὰ τοῦτο δὲν μοῦ δίνει,
κάποιο πουλὶ ἵππον μύτη μου μιὰ κουτσουλὰ ν' ἀφίνει.

Ἀνάθεμα εἰς τὸν Ἀδὰμ καὶ εἰς τὴν πρώτη γέννα,
ἀνάθεμα ἵππον ἔρωτα ποῦ γέννησε κι' ἐμένα
γιὰ νὰ μὴν ἀνθρώπος κι' ἐγὼ ἵππον ἔρωτα ποῦ γέννησε κι' ἐμένα
εἰς νόμους καὶ καθήκοντα σιωπηλὸς νὰ σκύβω,
νὰ βλέπω καὶ τὸν Κοτσόμπλη καὶ τὸν Καββαλιεράτο,
καὶ ὅ,τι ἔχω μέσα μου νὰ θέλω νὰ τὸ κρύβω.

Μὲ στέμματα καὶ μὲ χρυσὰ περνᾶτε ἀπ' ἐμπρὸς μου,
διαβόλου ξεθεώματα, σιχάματα τοῦ κόσμου.
Σᾶς βλέπω καὶ μοῦ ἔρχεται ἀπάνω σας νὰ φτύσω,
τὸ κάθε σας ἀξίωμα νὰ τὸ ποδοκυλίσω.

ἄρπάξω τὰ χρυσάφια σας καὶ τὰλλα τὰ στολίδια,
καὶ νὰ τὰ ρίξω μονομιά στοῦ κάρου τὰ σκουπίδια,

Γελᾶτε τόσα πλάσματα με ψευτοπαρὰμύθια
ἀλλὰ δὲν εἶπατε ποτὲ τὴν καθαρὴ ἀλήθεια,
γιατὶ ἂν τὴν ἐλέγατε ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια
θὰ σὰς ἐστρώναμε ἔμπροστὰ με ρέβαις καὶ λεμόνις.
καὶ δὲν θὰ εἶχε βασιλεὺς ὁ κόσμος οὔτε Πάππας,
καὶ ἀπὸ μένα ὅλοι σας θὰ τρώγατε μιὰ φάππα.

Γνωρίζετε πολὺ καλὰ πῶς τότε δὲν θὰ ἦτον
οὔδὲ τῶν Λόρδων ἡ βουλή οὔδ' ἡ τῶν Κοινοτήτων,
θὰ εἶλεπαν οἱ εὐγενεῖς καὶ τὰλλα τὰ ζαγάρια.
τρεῖς ἥλιοι θὰ μᾶς φώτιζαν καὶ τέσσερα φεγγάρια.
Οὔτε θὰ ἦτο ἰσχυρὸς κανεὶς διὰ τῆς βίας
καὶ οὔτε ὁ Σειφουλλάχ ἀκόλουθος Πρεσβείας.

Π

Φ

Π

Φ

Τοῦ κόσμου τοῦ γαιδουρινοῦ ἡ ἀληθὴς μωρία
σὰς δίδει ἀξιώματα καὶ ἀγαθὰ μυρία.
Κι' ἐγὼ ἔμπρός σας ἀφανὴς τυχοδιώκτης κεῖμαι,
δεκάκις δὲ σοφώτερος τοῦ Πλάτωνος ἂν εἴμαι,
ἀλλ' ὅμως ἀναγκάζομαι νὰ κἀνῶ τὸν κουτὸ
κι' ἔμπρός σας νὰ βουθαίνωμαι καὶ νὰ γονυπετῶ.

Καὶ ἀναγκάζομαι τιμὰς καὶ δόξας νὰ λατρεύω
καὶ νὰ πιστεύω πράγματα ὅπου δὲν τὰ πιστεύω,
νὰ βγάξω τὸ καπέλλο μου σ' ἐκεῖνον ὅπου φτύνω
καὶ τῆς περιφερείας μου χειρότερον τὸν κρίνω,
νὰ βλέπω περισσεύματα ὅπου λεπτὸ δὲν εἶναι,
καὶ νὰ μοῦ φαίνονται χρὰς τοῦ κόσμου αἱ ὀδύναι.

Νὰ δέρνωμαι ἀπὸ αὐτοὺς ὅπου τοὺς πρέπει ξύλον,
ν' ἀκούω καὶ τῶν γυναικῶν τὸ τιμημένον φύλον
περὶ τιμῆς νὰ ὁμιλῇ καθ' ὅλην τὴν ζώην του,
ἐνῷ τὸ φλέγει βρωμερὸς διὰ τοὺς ἀνδρας ἔρως,
καὶ μετὰ σοβαρότητος νὰ θέτῃ τὴν τιμὴν του
εἰς τὸ σιχαμερώτερον τοῦ σώματός του μέρος.

Πέρνας, κυρία σύζυγος, καὶ σύ, αἰδήμων κόρη,
περνᾶτε, ἄνδρες σύζυγοι, περνᾶτε, κερασφόροι,
ποῦ πρὶν ἀκόμη νὰ φανῇ ὁ δίσκος τῆς ἡμέρας
κληροδοτεῖτε εἰς τὴν γῆν υἱοὺς καὶ θυγατέρας,
διὰ νὰ γίνουν καὶ αὐτοὶ τῶν δούλων τῶν οἱ δούλοι
κι' ἀπὸ τὴν πείνα νὰ φοροῦν σὰν σκύλοι τοῦ Σταμούλη.

Οἱ νόμοι καὶ οἱ κώδικες κι' ἡ μέτρας κι' ἡ πορφύρας
μᾶς ἔκαμαν νὰ θέλωμε καὶ τῆς γυναικὸς στεῖραις.
Γιὰ σὰς ὁ κόσμος ἔγινε Ἰωσαφάτ κοιλάς,
γιὰ σὰς αὐξάνει τῶν κακῶν καὶ πόνων ἡ πληθώρα,
ἡ δὲ γλυκεῖά μου πατρίς, ἡ ἐνδοξὸς Ἑλλάς,
τῶν παλαιῶν Γαδαρηνῶν κατήντησεν ἡ χώρα.

ᾧ λάχνα καὶ σέσκουλα καὶ πράσσα καὶ μαρούλια,
ὧ θρίαμβοι τοῦ Θωδωρῆ με ζήτω καὶ νταούλια,
ὧ σεῖς φωναί, ἀποκλεισμοὶ καὶ τοῦ πολέμου γδοῦποι,
ὧ τέσσαρες τοῦ Γενναριοῦ καὶ δόξα τοῦ Τρικούπη,
ἀπὸ τὸ κάρου μου ἦψηλὰ σὰς διπλοχαιρετῶ,
καὶ μπομπονιέραις εἰς τοὺς δρόμους καὶ στέφανα πετῶ.

Ἀγαπητοὶ Γαδαρηνοὶ καὶ ἄνθρωποι με κέφι,
ἡ σκὴν σας, ἡ λάσπη σας, ἡ δόξα σας με τρέφει.
Δύο μονάχα εἶλεπαν ἔσθ' εὐτυχὲς σας κράτος,
πῶς εἰς τὸ ἰσχυρὸν περισσεύμα νὰ βγαίνει
καὶ τῆς περιφερείας σας ν' αὐξήτετε τὸ πλάτος...
τὰ καταφέρατε κι' αὐτὰ καὶ ἄλλο δὲν σὰς μένει.

Ὅρτε, βρὲ ἄτιμε ντουνιᾶ, με ὅλα τὰ καλὰ σου,
με ὅλα τὰξιώματα καὶ ὅλας τὰς τιμὰς σου.
Ὅρτε, βρὲ ἄτιμε ντουνιᾶ, μωρέ, ἀχρεῖς, πλάνε,
ὄρτε καὶ σύ, Βιτώρια, καὶ σύ, Χαμίτ Σουλτάνε,
ὄρτε καὶ σύ, Βυζάντιον, καὶ σύ, ἀρχαία Ρώμη,
κι' ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ κι' οὐδέτεροι ἀκόμη.

Ὅρτε καὶ σύ, βρὲ Φασουλῆ, ἱππότη τοῦ Σωτήρος,
ὅπου καμμιὰ ἐντύπωσι ἔσθ' ὅσον κόσμος δὲν σοῦ κἀνει
ἡ δόξα καὶ ὁ ἔπαινος, ὁ φόρος καὶ ὁ λῆρος,
κι' οὔτε γιὰ μπάλους καὶ σταυροὺς ὁ νοῦς σου δὲν τὰ χάνει.
Ποῦ σοῦ γράψε ἡ μοῖρα σου Ρωμηὸς ἱππότης νᾶσαι,
ὅπου κοιμάσαι γιὰ νὰ ζῆς καὶ ζῆς γιὰ νὰ κοιμάσαι.

Ἀλλὰ ἐπήρες, μασκαρᾶ, κατήφορο καὶ στέκα...
τὸν ὑπατοὶν Μανίλλιον ὁ Κᾶτων ἐτιμῶρει,
διότι κατεφίλησε τὴν ἐκυτοῦ γυναικᾶ,
ἐνῷ παροῦσα ἔστεκε ἡ προσφιλὴς του κόρη.
Πολὺ μωρὸς μοῦ φαίνεται καὶ ὁ σοφὸς ὁ Κᾶτων,
ἀκόμη δὲ μωρότερος ὁ ἰδεώδης Πλάτων.

ᾧ σὺ τοῦ κόσμου ἀρετή!.. ὦ ἱερὸν καθήκον!..
ἐν δῆμῳ μὴν ἀσχημονῆς, ὀργίζε κατ' οἶκον,
ἐκεῖ ἀσέμνως κι' ἀναιδῶς περὶ παντὸς ὁμιλεῖ,
ἐκεῖ τὴν φίλην σύζυγον μονάχος καταφίλει,
κι' ἔλαυνε ταύτην τῇ στρωμνῇ εἰς τῆς νυκτὸς τὰς ὥρας,
καὶ γέννα εὐτυχεῖς υἱοὺς κι' εὐτυχεστέρας κόρες.

ᾧ ρήτορες πολὺφοβοῖ, σοφοὶ καὶ νομολόγοι,
γιὰ τὸν σοφὸ σας Νικόλη τὸ χεῖρ μου με τρώγει,
κι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς νόμους σας κι' αὐταῖς τῆς ἀνοστήσεως
τῆς γράφω 'κεῖ ποῦ ξερετε, διαβόλου μασκαράδες.
Καὶ τώρα πρῶτος μασκαρᾶς ἔσθ' ἡ μέση σας προβόλλω,
κι' εἰς ὅλους σας κι' εἰς ὅλας σας τὰ ἐξ ἀμάξης ψάλλω.

Πορτοκάλι ψάρεψε ὦχ! κυρὰ νταρντάννα,
κι' ὁ θεὸς περισσεύμα ἔβρεξε καὶ μάννα.

Πρὸς τὸν πανέκλαμπρον Φασουλῆ,
τὸν μπεχλιβάνη καὶ σεβνταλῆ.

Ἀπάντησις τοῦ Φασουλῆ
σὲ τούτη τὴν ἐπιστολή.

Μελένη, ἐπὶ καὶ προτοῦ νὰ γίνετε ἱππότης
καὶ τῶν Ἀθηναίων ὁ πρῶτος καφφεπότης,
καὶ πᾶς δὲν ἔμπροσθ' ὁ Σταυρὸς νὰ σας ἀλλάξῃ φύσι
καὶ ἡ βασυδὴς κοῦτρα σας γιὰ νὰ γεννοβολήσῃ
ἐκεῖ κατὰ βαρὺν γλυκὸν καὶ ἀρωματισμένον,
ἐκεῖ στέλλομαι μισθὸν ὁκνῶ τῆς Μόκας ἀλεσμένον.
Κι' ἐὰν ἡ κυρία Φασουλῆ με τέχνην σὰς τὸν ψήτη,
ἐκεῖ ἔσθ' ἡ κοῦτρα σας βεδάκιος θὰ γεννήσῃ.

Καὶ ἔσθ' ὅταν σὰς στείλωμεν με πρῶτην εὐκαιρίαν...
ἐκεῖ Περικλέτον ἀσπασμούς...

καὶ μένομεν με βίαν

Πέντ' ἔξη Ἀλεξανδρινοί,
βαρβάτοι καὶ μελαχρῖνοι.

ᾧ φίλοι Ἀλεξανδρινοί, διὰ τὸ ἄνω δῶρον
δεχθῆτ' ἐκ μέρους μου μικρὸν εὐγνωμοσύνης φόρον.
Καλὰ σὰς ἐβεβαίωσαν πᾶς πρὶν γενῶ ἱππότης,
ὁ πρῶτιστος τῶν Ἀθηναίων ὑπὲρ καφφεπότης,
κι' ἐπροτιμοῦσα τρεῖς φορὰς, ὧ ἀγνωστοί μου φίλοι,
καφφε τῆς Μόκας μπόλικο κανέναν νὰ μοῦ στείλῃ,
σὰν τὸν ἰδιὸν σὰς μάλιστα, ποῦ εἶναι πράγμα πρῶτης,
παρὰ νὰ πάρω τὸ Σταυρὸ καὶ νὰ γενῶ ἱππότης.

Ἦμας τῆς Μόκας τὸν καφφε κι' ἐμέθυσαν μ' ἐκείνον
καὶ τὴν θεὰν ἐγέννησαν ἐκείνην τῶν Ἑλλήνων,
καὶ εἶδα πῶς μ' ἐπέλατε καφφε τῆς Μόκας κι' ἄλλο,
καὶ ἐπὶ θὰ μοῦ στείλετε ποσὺς δὲν ἀμφιδάλλω,
διὰ νὰ φθάσω ἐξαλλος καὶ μετὰ τῶν ἀστέρων,
ἐφ' ᾧ καὶ σὰς εὐχαριστῶ θερμῶς ἐκ τῶν προτέρων.
Κι' ἂν θελετε νὰ δειξέτε πολὺ κουδαρνταλῆκι,
νὰ στείλετε παρκαλὼ καὶ λίγο χαρτζηλίκι.

Αὐτὰ καὶ μένω Φασουλῆς
μετ' ὑπολήψεως πολλῆς.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Μὴ μ' ἐρωτᾷς γιὰ τίποτα, τί τρέχει καὶ δὲν τρέχει,
μὴ μ' ἐρωτᾷς ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς πῶς ἔχει,
μὴ μ' ἐρωτᾷς γιὰ τὴ Βουλὴ καθὼς καὶ γιὰ τὸ κρέτος...
ὠρκίσθη καὶ ὁ βουλευτὴς νομίζω Βενιεράτος,
πρὸς τούτοις δὲ ἡ ἐκλογὴ Φθιωτιδο-Φωκίδος
ἐπεκυρώθη, Περικλῆ, πρὸς δόξαν τῆς Πατρίδος.

Μὴ μ' ἐρωτᾷς γιὰ τίποτα, τί τρέχει καὶ δὲν τρέχει,
κι' ἂν τόσα περισσεύματ' αὐτοῦ μᾶς βρέχῃ.

Μὴ μ' ἐρωτᾷς, βρέ Περικλῆ, γιὰ τὰς μεταρρυθμίσεις,
μὴ μ' ἐρωτᾷς γιὰ τοῦ Χαβᾶ τὰς τρομερὰς εἰδήσεις,
μὴ μ' ἐρωτᾷς γιὰ τίποτα σοῦ ἐπαναλαμβάνω,
γιατὶ ἐγὼ γιὰ τίποτα κουβέντα δὲν θὰ κάνω.

Παραίτα τὰ ζητήματα πολέμου καὶ εἰρήνης
καὶ μασκαρᾶς ἀληθινὸς προσπάθησε νὰ γίνῃς,
προσπάθησε τὸ πνεῦμα σου νὰ δείξῃς ὅπως ὅπως,
νὰ σὲ θαυμάσῃ, Περικλῆ, ὁλόκληρος ὁ τόπος,
ν' ἀξιώθῃς πολλῶν τιμῶν ἀπὸ τὸ κομητάτον
καὶ νὰ ταχθῇς εἰς τὴν σειρὰν καὶ σὺ τῶν ἀθανάτων.

Δεῖξε καὶ σὺ ὁ ἄθλιος, δεῖξε καὶ σὺ ὁ τάλας
τὸ πνεῦμα σου, τὴν χάριν σου, τὸ Ἀττικόν σου ἄλας,
καθόσον εἶναι ὄνειδος εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην

νὰ κατοικῇς τοῦ Κέκροπος τὴν δοξασμένην πόλιν
καὶ τόσον βλάξ νὰ φαίνεσαι χωρὶς μὲν καὶ καθόλου,
ἐνῷ περνοῦμε ὅλοι μᾶς γιὰ κάλτσας τοῦ διαδόλου,
ἐνῷ οἱ συμπολῖται σου, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
ἀπὸ τὸν πλέον εὐγενῆ ὡς κάτω ἴσταν χαμάλη,
σὲ βεβαίῳ, βρέ Περικλῆ πῶς τάχουν τετρακόσα,
πρὸ πάντων ὁ σιὸρ Τσιγγρός, πούναι γεμάτος γρόσα,
καὶ ὅστις σὲ πληροφορῶ μὲ λύπη μου μεγάλη
πῶς ὅσταν Εὐρώπη ἔφυγε γιὰ νὰ ξαναλθῇ πάλι,
καὶ τὸν συνώδευσαν πολλοὶ ἀγαπημένοι φίλοι
κι' αὐτὸς τοὺς ἀποχαιρετᾷ μὲ κάτασπρο μαντύλι,
κι' ἐφούσκωνε λευκότετα πανάκια τὸ ἄγερ
κι' ἐγὼ μὲ πόνο ἔκλαια μὲς ὅτ' πολὺ ἄσκει
καὶ τοῦστελλα χαιρετισμοὺς χωρὶς στιγμή νὰ πάψω.

Π. — Μὴ μοῦ τὸ λές, βρέ Φασουλῆ, καὶ μούρχεται νὰ κλάψω.

Φ. — Ἐγὼ εἰς τὸ καπέλο μου θὰ βάλω μαύρη σκέπη,
ἀλλὰ καὶ σὺ, βρέ Περικλῆ, νὰ βάλῃς μαύρα πρόπει,
διότι ἐγκυτέλειψε τὴν πόλιν μᾶς ὁ Χιώτης,

ἐκεῖνος ὁ φιλόπολις καθ' ὅλα πατριώτης,
ποῦ εἶναι ἡ σεντοῦκα τοῦ γεμάτη ἀπὸ λίραις,
ποῦ βοηθεῖ τὰ ὄρφανά, ποῦ βοηθεῖ τῆς χήρας,
ποῦ σὺν σὲ βλέπῃ νὰ πεινᾷς ἀμέσως σὲ ταῖζει,
ποῦ σὺν σὲ βλέπῃ νὰ διψᾷς ἀμέσως σὲ ποτίζει,
ὅπου μὲ μπάλους μᾶς γλεντᾷ καὶ τόσους σουπεδεῖ,
ὅπου ἀνθρώπους νηστικούς χορταίνει μὲ σουπεδεῖ,
ποῦ πάει κι' ὁ Διάδοχος μὲς ὅτ' ἡ χρυσαῖς τοῦ σάλαι,
ὅπου μᾶς κτίζει θέατρα καὶ φυλακαὶς μεγάλαις,
καὶ ἴσως, φίλε Περικλῆ, θὰ ἔλθῃ μὲς ἡμέρα,
ὅπου θὰ κατοικήσωμε κι' οἱ δῆοί μᾶς ἐκεῖ πέρα,
καὶ τότε μὲς ὅτ' ἡ φυλακὴ θὰ θυμηθοῦμε πρῶτον
τὸν ἄνδρα τὸν φιλόπολι, τὸν ἐξυπνὸν τὸν Χιώτη.

Π. — Ὡς σὺ Τσιγγρὲ πολὺ τιμῶ, μεγάλε πατριώτα,
προστάτα τῶν ὀρφανῶν καὶ σῶτερ ζωοδότα!

Ἄν καὶ ποτὲ δὲν μοῦθαλεις πεντάρα μὲς ὅτ' ἡ τῶν
κι' ἐγὼ γιὰ τὸ χατῆρι σου θὰ βάλω μαύρη σκέπη.

Φ. — Λοιπὸν ποῦ λές, βρέ Περικλῆ, χωρὶς στιγμή νὰ
μὲ ἴγῃ πνεῦμα μασκαρᾶς προσπάθησε νὰ γίνῃς,

καὶ ἂν στερῇσαι πνεύματος προσπάθησε νὰ κάμῃς...

Π. — Εἰς τοῦτο, φίλε Φασουλῆ, καὶ σὺ νὰ μὲ συνόδευς.

Φ. — Καθὼς, βρέ, ψεύτης γίνεσαι διότι ζῆς μὲ ψεύταις,
καθὼς, βρέ, κλέφτης γίνεσαι διότι ζῆς μὲ κλέφταις,

καθὼς ἱππότης γίνεσαι διότι ζῆς μὲ ἱππότης
καὶ πατριώτης φλογερὸς ὡς ζῶν μὲ πατριώταις,

ἴσως κι' ὁ εὐφρόντερος νὰ γίνῃς τῶν ἀνθρώπων,
διότι ζῆς εἰς ἐξυπνον καὶ πνευματώδη τόπον.

Δὲν συντελεῖ παντάπασιν εἰς τοὺς Ρωμηοὺς ἡ φύσις,
φθάνει νὰ θέλῃς κατὰ τί κι' εὐθὺς θὰ τὰ ποκτῇς,

κι' ἓνα μονάχα δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς ν' ἀμφοβήσῃς
πῶς πάντες Ἕλληνες ἐσμὲν καὶ μασκαράδες φύσει.

Αὐτὰ σοῦ λέγω, Περικλῆ, σὺν ἀδελφὸς καὶ βλέπῃς
καὶ σὺ ἀμέσως φρόντισε τὸν ἐξυπνὸν νὰ κάμῃς,
ἄλλοιως θὰ εἶσαι τενεκὲς χωρὶς μὲν καὶ κουκούταις...

Π. — Ὅρτε λοιπὸν γιὰ ὅλα αὐτὰ δῆοί τρεῖς μὲ τὸ πατρίδι.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μᾶς τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ' ἡ τυπογραφία
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα καί ποιο Φαρμακείον,

Καφενὲ τῶν «Εὐφρονούντων» — νύκτα μὲν συζητοῦνται,
μὲ μπακάληδες καμπόσους — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.